

La normativa lingüística i el valor de la identitat

Editorial

Aquest número de *LENGUA I ÚS* testimonia una opinió àmpliament favorable a l'ús del català en un dels sectors clau de l'economia social del país: els professionals de la publicitat, la comunicació empresarial, el màrqueting i les relacions públiques, la valoració dels qual s'expressa en el primer article d'aquest exemplar. N'és un exemple pràctic el resultat d'un estudi sobre els usos lingüístics a la retolació de Barcelona. La retolació respon, és evident, a una iniciativa de mercat, on mana la llibertat de tria en la imatge, en el missatge que es vol donar i en la llengua que el vehicula.

Sumant voluntats, tenim una altra mostra d'opinió en el resum de l'actuació del voluntariat lingüístic universitari, que col·labora en aquesta publicació amb un balanç de les iniciatives empreses en els darrers anys a l'entorn de l'alumnat d'estudis superiors. Ben segur que aquests actes de sensibilització lingüística podran donar fruits entre els professionals futurs que es formen ara a les universitats.

I encara tenim una tercera valoració per destacar: un estudi sobre l'actitud dels estudiants de la franja catalanoparlant de l'Aragó. Encara que pugui semblar aleatori, fóra ric relacionar per un moment aquest estudi amb la ressenya referent a la publicació d'una normativa sobre abreviatures que la Direcció General de Política Lingüística ha editat enguany. Tot i que normativa i actituds de la població són aparentment inconnexes, sumades al fet de situar-nos fora de les fronteres de Catalunya, ens traslladen a pensar en la relació existent entre el valor de l'acadèmia i la definició de l'abast territorial de la llengua catalana.

Sempre hem defensat que la unitat de la llengua catalana és un fet inqüestionable. No acostuma a entrar dins dels debats sobre la llengua a Catalunya el dubte sobre aquesta unitat. El nostre sistema educatiu ha pogut estendre entre escolars i adults les raons científiques que l'avalen, i els mitjans de comunicació, els intercanvis escolars, comercials i familiars, a la pràctica, així ho han corroborat.

La figura de l'Institut d'Estudis Catalans és indiscutiblement vista, a ulls dels parlants, com l'acadèmia de la llengua, la que dicta, en el mes pur sentit vuitcentista, allò que és o no correcte, la regla, la norma, la sistematització culta del nostre sistema comunicatiu.

A Catalunya, a nivell de carrer, difícilment hauríem parat mai tanta atenció a la normalització del codi lingüístic si no fos pel que significa per a les comunitats veïnes que tenen alguna variant del català com a llengua pròpia. Els temes relacionats amb llengua i identitat tendeixen a bipolaritzar-se a Catalunya entre el català i el castellà, mentre que la unitat de la llengua catalana no es qüestiona. Les situacions que actualment s'estan vivint a València i a l'Aragó són un bon punt de partida per entendre el valor d'una acadèmia per a una llengua i per a una cultura. Són un bon exemple de com el que inicialment és una normativa ultra-passa la seva pròpia finalitat i assoleix la naturalesa d'un conflicte d'identitat.